

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Coperta și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEDEȘ, ANDREA

Povestiri de pe malul celălalt / Andrea H. Hedeș;
cuv. înainte de Mircea Muthu. - Apahida : Neuma, 2019
ISBN 978-606-8975-26-9

821.135.1

ANDREA H. HEDEȘ
**Povestiri de pe
malul celălalt**

Cuvânt înainte de
MIRCEA MUTHU

Editura
NEUMA

Planșeta cu plastilină

Băiețelul cu mâini de fetiță tocmai terminase de modelat picioarele și prinse a le lipi cu grijă de restul trupului după care își admiră munca (durase vreo nouă minute și aproape nouă secunde, fără a mai pune timpul în care își imaginase cum va arăta mica figurină) și în cele din urmă o așează pe planșetă, alături de celelalte figurine de plastilină. Aceasta din urmă, nou nouță, din cea mai fină plastilină roșie, ieșea imediat în evidență. Era de altfel și singura figurină de culoare roșie de pe planșetă. Băiețelul se așează turcește în fața planșetei, privind cu drag la figurinele sale.

Noua figurină abia se ținea pe picioarele încă moi. Ochii încă nu erau obișnuiți să clipească, dar să mai și privească și se temea că dacă îi folosește prea mult, se vor rostogoli pe planșetă. Erau și ei moi și delicați, s-ar fi putut deforma imediat. Așa că începu să privească în jur cu multă atenție cu ochii numai pe jumătate deschiși. Erau tot felul de figurine în jur. Erau în toate formele și în toate culorile.

- Ia te uită! O fată! spuse o voce seacă din spatele ei.

- Ce să faci! Data viitoare poate o să vină băiat.

Se întoarse și văzu două figurine care, judecând după cât de uscată era plastilina (aproape se încovoiaseră), erau vechi și le pălise culoarea.

- Eh, o fată roșie... Chiar sub măruț ăsta frumos.

Figurina nou nouță află că era o fată roșie și că e mai acceptabil să fii băiat, de preferință nu unul roșu. Ar fi vrut să fie băiat sau măruț, dar așa cum i s-a spus, era o fată roșie.

- S-o luăm acasă, ce să facem, părinții, tot părinți.

Fata roșie află cine erau cele două figurine. Și află de la ele cine erau toate celelalte figurine de plastilină de pe planșetă: femeii vechi și noi, de toate culorile, pomi verzi sau galbeni sau chiar maro, bărbați vechi și noi, și ei de toate culorile, case frumoase și urâte, mașini mari și mici, câini, pisici și șoareci buni și răi, iarbă folositoare și nefolositoare. Erau o mulțime de figurine și în drumul spre casă, cunoscuseră o mare parte din ele, de toate culorile și formele și denumirile. Și cu toate că erau atât de multe și de felurite, fiecare figurină de plastilină de pe planșetă știa exact ce are de făcut și cum să se poarte, în funcție de denumirea pe care o primea. Astfel că, odată ajunsă acasă, de fapt, încă de pe drumul spre casă, singura figurină roșie de pe planșetă începu să se poarte așa cum i se spusese: ca o fată roșie

- Și ai grijă de ochii ăia, nu cumva să îți cadă și să îi pierzi pe undeva. Că tare sunt moi, spuse una dintre figurinele denumite părinți. Așa că fata roșie își ținu mereu ochii pe jumătate deschiși, ca să nu îi piardă.

Ajunseră în fața figurinei pe care părinții o numeau casă. De fapt, îi spuneau casă mică și sărăcăcioasă. Și toate figurinele care locuiau acolo (erau multe figurine numite frați și surori) se purtau așa cum se cerea să te porți dacă locuiai într-o casă mică și sărăcăcioasă . Nu era greu de loc, trebuia doar să te faci mic și puțin adus de spate. Fata roșie observase încă în timpul drumului spre casă că aproape toate figurinele, în afară de pomi și pisici erau

puțin aduse de spate. Probabil că asta era ceva ce intra automat în denumirea majorității figurinelor și atunci, bucuroasă că plastilina din care era făcută era încă moale, se aplecă și ea puțin de spate.

Zilele în casa mică și sărăcăcioasă treceau una câte una, așa cum le spune și numele, ca într-o casă mică și sărăcăcioasă. Erau întotdeauna multe figurine din plastilină ponosită, în culori șterse și prăfuite, care se numeau rude și cunoștințe.

Fata roșie se juca de multe ori prin curte, cu alte figurine mai noi, la fel ca și ea, numite copii, în timp ce părinții îi strigau să nu se mai joace ca un băiețoi, ci mai bine să pună mâna pe un ac și o ață, ca o fată ce este.

- Ce mult aș fi vrut să fiu băiat sau măruț, suspina fata roșie.

- Eu aș fi vrut să fiu o figurină albă ca zăpada, spunea unul dintre frați.

- Eu aș fi vrut să fiu o figurină galbenă, galbenă, spunea una dintre surori.

- Eu am să fiu un copac, spunea un copil din vecini și toți izbucneau în râs, auzind asemenea vorbe.

Zilele pe planșeta cu figurine din plastilină treceau una câte una. Fata roșie observase că plastilina se uscaseră și acum, chiar dacă se mișca ceva mai greu, nu mai era în pericol să nu stea bine pe picioare, să își piardă ochii pe undeva sau să stea mai dreaptă de spate decât ar trebui. La fel se uscaseră și plastilina fraților și surorilor ei. Doar cu copilul din vecini, care vroia să fie copac, se întâmpla ceva ciudat, căci nu se usca și, mai mult, devenise verde.

Într-o zi, intră în curtea casei mici și sărăcăcioase o figurină uriașă, rotundă și neagră, plină de mărgelile violete și albastre. Părinții îi spusese imediat curcan iar

curcanul se umflă în pene și începu să fluiera. Avea nevoie de ceea ce se cheamă soție și cum tuturor fetelor trebuie să li se spună în cele din urmă soții, fata roșie fusese numită în acea zi soție roșie și desigur că de atunci încolo așa îi vor spune toate figurinele de plastilină și ea înțelese că trebuia să se poarte ca o soție și mai ales ca o soție de curcan.

Pe drumul spre casă soțul curcan observă că fata roșie se purta ca o soție roșie. Atunci își burzului penele și se făcu de două ori mai mare și îi spuse că, de fapt, ea se va numi curcă, așa ca orice soție de curcan, care locuia într-un cuibar în ograda păsărilor de curte. Se va numi chiar curcă roșie, ca să fie mai ușor de deosebit de celelalte curci. Și îi mai spuse să facă bine și să se poarte ca o curcă ce este, încă de pe acum, de pe drumul spre casă, pentru a nu-l face cumva de rușine în toată ograda.

Lângă ei veni în zbor un fluture albastru.

- Nu vrei să fii un fluture? șopti fluturele bătând din aripi lângă urechea fetei roșii.

- Aș vrea, dar eu sunt o curcă roșie, spuse ea și îndată începură să îi crească pene roșii iar fluturele albastru își luă zborul.

Lângă ei veni în zbor un porumbel alb.

- Nu vrei să fii un porumbel? șopti porumbelul bătând din aripi lângă urechea fetei roșii.

- Aș vrea, dar eu sunt o curcă roșie, spuse ea și îndată mâinile i se schimbă în aripi grele.

Lângă ei veni plutind o rază aurie de soare.

- Nu vrei să fii o rază de soare? șopti raza de soare plutind lângă urechea fetei roșii.

- Aș vrea, dar eu sunt o curcă roșie, spuse ea și îndată picioarele i se schimbă în picioare galbene de curcă.

Pe când ajunseră acasă, în ograda păsărilor de curte, curca roșie era foarte obosită. Îi fusese foarte greu să se transforme deoarece plastilina ei era deja întărită și fusese greu de remodelat.

Figurinele de plastilină numite păsări de curte o primiră cu ciupeli și cârâieli, căci nu mai văzuseră niciodată o curcă roșie. Curcanul o așeză imediat în cuibar și ea află de la celelalte curci care este norma de ouă.

Zilele în ograda cu păsări de curte treceau una câte una, așa cum pot ele trece într-o ogradă cu păsări de curte. Erau întotdeauna figurine de plastilină numite ouă, care trebuiau ouate, apoi clocite, pe urmă din ele ieșeau alte figurine din plastilină numite pui, care trebuiau hrănite cu ceea ce se chemau musculițe, niște figurine care zumzăiau și zburau și care trebuiau prinse.

Curca roșie se străduia din răputeri să se poarte ca o curcă, să facă cât mai multe ouă, să le clocească cât mai bine, să prindă cât mai multe musculițe pentru pui, să hrănească puii cât mai bine, dar uneori visa cu musculița în cioc cât de mult ar fi vrut să fie băiat sau mărar, iar puii piuiau de foame, iar lucrurile nu îi ieșeau cum ar trebui, iar curcanul era pe zi ce trece mai nemulțumit.

- Tu nu ești și nici nu meriți să fii o curcă, șuieră într-o zi curcanul, mai nemulțumit ca niciodată. Te miști greu și nu faci nimic cum trebuie. De fapt, nu faci nimic cât e ziua de lungă. Îmi strici toată gospodăria. Îmi pare rău că nu am văzut mai devreme cine ești. Și asta pentru că nu ești decât o rămă. O rămă roșie.

Îndată, curca roșie începu să își piardă una câte una penele. Aripile i se retrăseseră în corp iar corpul i se alungise. Soarele începu să o ardă și văzu în depărtare, într-un colț al ogrăzii, un copac uriaș. Știu imediat că

Sumar

7 Cuvânt înainte

9 Îngeri

11 Planșeta cu plastilină

17 Locul

19 Visele

21 Frica

29 Carnaval

33 Drumul

41 Lumină albă

49 Pescuitul

53 Pietrele

57 **Despre autoare**